

UZASADNIENIE

Aktem oskarżenia sporządzonym przez Komisariat Policji w B., a następnie zatwierdzonym przez Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Opolu Lubelskim S. G. został oskarżony o to, że w dniu 15 stycznia 2015 roku w miejscowości B. woj. (...) prowadził w ruchu lądowym samochód osobowy marki N. o nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości, będąc uprzednio prawomocnie skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Kraśniku sygn. akt IIK 1185/13 za kierowanie pojazdem mechanicznym w stanie nietrzeźwości

tj. o czyn z art. 178a § 4 k.k.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny sprawy:

Wyrokiem z dnia 7 marca 2014 roku w sprawie o sygn. akt IIK 1185/13, S. G. został skazany przez Sąd Rejonowy w Kraśniku za przestępstwo wyczerpujące dyspozycję art. 178a § 1 k.k. Orzeczenie to uprawomocniło się w dniu 15 marca 2014 roku. Wyrokiem tym orzeczono wobec S. G. zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres roku. Na mocy art. 63 § 2 k.k. na poczet orzeczonego środka karnego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych zaliczono oskarżonemu okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 14 listopada 2013 roku do dnia 7 marca 2014 roku. (k.29).

S. G. mieszka w miejscowości B., prowadzi działalność gospodarczą jako handlowiec. Na swoim utrzymaniu posiada córkę w wieku 17 lat (k.47).

W dniu 15 stycznia 2015 roku S. G. kierował w stanie nietrzeźwości samochodem osobowym marki N. o nr rej. (...) w ruchu lądowym będąc uprzednio prawomocnie skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Kraśniku z dnia 7 marca 2014r. w sprawie sygn. akt II K 1185/13 za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości.

O godz. 15:55 pełniący służbę patrolową funkcjonariusze KP w B.: sierż. szt. P. G. i sierż. szt. M. R. z polecenia dyżurnego udali się do miejscowości B., gdzie na wysokości budynku należącego do grupy (...) został zatrzymany nietrzeźwy uczestnik ruchu drogowego. Po przybyciu na miejsce okazało się, że zgłaszający - A. Ć. jechał za jadącym tzw. wężykiem pojazdem marki N. o nr rej. (...). Zajechał więc drogę w/w pojazdowi i odebrał kluczyki jego kierowcy. Po wylegitymowaniu kierującym okazał się być S. G.. Z uwagi na podejrzenie, iż w/w znajduje się pod wpływem alkoholu kierujący pojazdem marki N. został poddany badaniu na zawartość alkoholu w organizmie na urządzeniu typu A. (zeznanie policjanta k. 26, ujawnione k. 68).

Urządzenie wskazało następujące wyniki: I badanie – 0,00 mg/l, II badanie – 0,50 mg/l (k. 4)

W związku z powyższym S. G. został przewieziony do KP w B., gdzie został poddany badaniu na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu na urządzeniu stacjonarnym typu A. M..

Badanie przeprowadzone o godzinie 16:51 wskazało 1,82 promila, drugie badanie – przeprowadzone o godzinie 17:03 – 1,83 promila i trzecie badanie o godzinie 17:06 - 1,86 promila alkoholu w wydychanym powietrzu (k.2-2v),

W związku ze stwierdzonym faktem kierowania przez S. G. pojazdem w stanie nietrzeźwości, samochód osobowy, którym jechał został zabezpieczony przez jego znajomego (k. 6)

Urządzenia do ilościowego oznaczania alkoholu w wydychanym powietrzu, którymi badano oskarżonego, posiadały aktualne świadectwo legalizacji (k.3-3v,5-5v).

Przeprowadzone badanie na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu, wykazało, iż S. G. znajduje się w stanie nietrzeźwości. Badany zgodził się z wynikiem badania i nie żądał ponownego badania ani pobrania krwi (k.2-2v, 4-4v).

S. G. posiada prawo jazdy kat. B, nr (...) wydane w dniu 8 lutego 2007 roku przez Starostę L. (k. 28).

Oskarżony był wcześniej karany (k. 23).

Powyższych ustaleń faktycznych Sąd dokonał na podstawie wskazanych wyżej dowodów.

Oskarżony S. G. na rozprawie przyznał się w całości do popełnienia zarzucanego mu czynu (k. 67v- 68).

Na rozprawie w dniu 10 sierpnia 2015 roku S. G. przyznał się do dokonania zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że poprzednią karę odbył. Zapłacił grzywnę, prawo jazdy odzyskał, teraz ma zatrzymane ponownie w związku z tą sprawą. Dalej wyjaśnił, że w dniu zdarzenia pił alkohol, wypił 5 dużych piw. Zatrzymany został około godziny 17 – ej, piwo pił od godziny 12-ej. Wskazał, iż miał problemy finansowe, miał zapłacić ratę kredytu i miał telefon od klienta, żeby przewieźć towar. Podjął się tego, żeby mieć pieniądze. Jechał z B. do S., to odległość 10 km. Ujechał jakieś 2,5 km i został zatrzymany przez Policję. Na miejscu zatrzymania został przebadany na zawartość alkoholu, kolejne badanie miało miejsce na komisariacie. Zgodził się z wynikami badań. Z wyjaśnień oskarżonego wynika, że od 1996 roku prowadzi działalność gospodarczą, rozwozi części do ciągników w obrębie dużych odległości: R., L.. W 2010 roku przeszedł załamanie. O. punkt detaliczny w B. dla indywidualnych klientów, ale nie zapanował nad funkcjonowaniem firmy. Dla ratowania firmy poprosił małżonkę o wsparcie finansowe. Dostał odmowę, zaciągnął kolejne kredyty, płacił odsetki i zaczął pić. Nie zapanował nad emocjami i zmianami w życiu, które zaszły od 2010 roku. Oskarżony dodał nadto, iż po wydarzeniu będącym przedmiotem niniejszego postępowania w ciągu 7 miesięcy wraca do normalności, odbył kurs leczenia odwykowego, terapię w N. (k. 46). Prawie 7 miesięcy jest abstynentem. Uczestniczy w zajęciach indywidualnych i grupowych w Wojewódzkim Ośrodku (...).

Oceniając przyznanie się oskarżonego do winy Sąd uznał, iż zasługuje ono na wiarę. Okoliczność, iż kierował samochodem osobowym znajdując się w stanie nietrzeźwości, będąc uprzednio prawomocnie skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Kraśniku w sprawie II K 1185/13 za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości wynika w sposób oczywisty ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego.

Z wyjaśnieniami oskarżonego korespondują depozycje świadka w osobie funkcjonariusza Komisariatu Policji w B. – asp. szt. P. G. (k. 26v, ujawnione k. 68). W/w zeznał, że w dniu 15 stycznia 2015 roku pełnił służbę w dyspozycji dyżurnego KP B. wraz z sierż. sztab. M. R.. O godzinie 15:55 z polecenia dyżurnego udał się do miejscowości B., gdzie miał zostać zatrzymany przez pana A. Ć., nietrzeźwy kierujący poruszający się samochodem marki N. nr rej. (...). Na miejscu został zgłaszającego, który oświadczył, że zajechał drogę jadącemu przed nim, tzw. wężykiem n/n mężczyźnie poruszającym się samochodem marki N. o nr rej. (...).

Kierującym tym pojazdem okazał się być S. G.. Od w/w wyczuwalna była woń alkoholu. Z uwagi na powyższe został on przebadany na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu urządzeniem alco-sensor. Badanie wskazało wynik 0,50 mg/l w wydychanym powietrzu. Następnie S. G. przewieziono do KP w B., gdzie przebadano go na zawartość alkoholu urządzeniem stacjonarnym typu A.: wynik I -1,82 promila, wynik II- 1,83 promila, wynik III- 1,86 promila w wydychanym powietrzu. S. G. zatrzymano za pokwitowaniem prawo jazdy. Po wykonaniu czynności w/w został zwolniony.

Depozycjom w/w świadka Sąd w pełni przyznał walor wiarygodności na temat przebiegu zdarzenia z dnia 15 stycznia 2015 roku .

W całości należy w tym kontekście obdarzyć wiarą także wyniki badań na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu. Oskarżony po badaniach zgodził się z ich wynikami i nie żądał przeprowadzenia badań krwi na zawartość alkoholu.

Nadto jako wiarygodne należy ocenić wszystkie zebrane i ujawnione w toku przewodu sądowego dowody - są one prawidłowo sporządzone, przez kompetentne organy, nikt ich nie kwestionował.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Zachowanie S. G. polegające na tym, że w dniu 15 stycznia 2015r. w B., woj. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości kierował samochodem osobowym m-ki N. o nr rej. (...) po drodze publicznej będąc uprzednio prawomocnie skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Kraśniku z dnia 7 marca 2014 roku w sprawie sygn. akt II K 1185/13 za kierowanie pojazdem mechanicznym w stanie nietrzeźwości, wyczerpuje dyspozycję występkę z art.178a § 4 k.k.

Przepis ten kryminalizuje bowiem zachowanie polegające na prowadzeniu w stanie nietrzeźwości po drodze publicznej lub w strefie zamieszkania pojazdu mechanicznego przez sprawcę, który był wcześniej prawomocnie skazany za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości.

S. G. kierował po drodze publicznej w miejscowości B. samochodem osobowym. W wydychanym przez oskarżonego powietrzu stwierdzono zawartość odpowiednio 1,82 promila, 1,83 promila i 1, 86 promila alkoholu. Znajdował się więc w stanie nietrzeźwości, którego definicję określa art. 115 § 16 pkt 2k.k.Oskarżony był wcześniej karany za czyn z art. 178a§1 k.k.

Nadto oskarżony działał umyślnie, w normalnej sytuacji motywacyjnej - nie zachodzi żadna okoliczność wyłączająca odpowiedzialność.

Dlatego też Sąd przypisał mu popełnienie występkę z art.178a § 4 k.k.

Należy również wskazać, że zgodnie z art. 1 § 3 k.k. podstawowym warunkiem przestępności czynu jest możliwość przypisania winy sprawcy czynu zabronionego. W sprawie niniejszej spełnione są przesłanki warunkujące przypisanie oskarżonemu winy. S. G. jest osobą dorosłą, karaną w nieodległym czasie za kierowanie samochodem osobowym w stanie nietrzeźwości. Posiadał zatem pełną możliwość rozpoznania sytuacji, w której się znalazł, jak i jej prawnego wartościowania. Powyższe winno go doprowadzić do prawidłowego procesu motywacyjnego, a w jego wyniku – do wyboru zachowania zgodnego z prawem.

W toku postępowania ujawniła się okoliczność uzasadniająca wątpliwości co do poczytalności oskarżonego. Zasięgnięto więc w tym zakresie opinii biegłych psychiatrów (k.48-50). Z jej treści wynika, że S. G. funkcjonuje na przeciętnym poziomie intelektualnym, nie ma powodów podejrzewać, że teraz czy kiedykolwiek w przeszłości przechodził chorobę psychiczną - endogenną psychozę lub endogenne zaburzenia nastroju. Nie stwierdza się u opiniowanego klinicznych cech organicznego uszkodzenia mózgu - objawów charakteropatycznych ani tym bardziej otepiennych. Podstawowym i jedynym problemem psychiatrycznym u w/w jest alkoholizm (zespół uzależnienia od alkoholu w okresie objętym zarzutem w fazie picia aktywnego). Opiniowany dopiero niedawno zdał sobie sprawę ze swojego problemu i podjął pierwszą próbę terapii odwykowej, po której, jak deklaruje, utrzymuje abstynencję.

W okresie objętym zarzutem oskarżenia S. G. znajdował się w stanie upojenia alkoholowego zwykłego, nie redukującego poczytalności. Miał zachowaną zdolność rozpoznania znaczenia swoich czynów i pokierowania swoim postępowaniem.

Opinia ta jest rzeczowa i kompletna. Nie zawiera sprzeczności, czy opuszczeń i została sporządzona przez biegłych o właściwych kwalifikacjach i poziomie doświadczenia zawodowego. Nikt jej nie kwestionował.

Przystępując do wymiaru kary i środków karnych Sąd zważył, co następuje:

Kara jest jednym z ważnych środków zwalczania przestępczości oraz zapobiegania jej. Za najistotniejsze kryteria trafego wymiaru kary należy uznać jej sprawiedliwość i celowość.

Przepis art.178a § 4 k.k. przewiduje karę pozbawienia wolności od trzech miesięcy do lat pięciu.

Sąd kierując się treścią przepisu art. 4§1 k.k. zastosował w stosunku do oskarżonego ustawę kodeks karny w brzmieniu obowiązującym do dnia 18 maja 2015 r., gdyż ta ustawa jest względniejsza dla sprawcy (możliwość wymierzenia

krótszego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, możliwość /a nie obowiązek/ wymierzenia świadczenia pieniężnego, przy czym świadczenie pieniężne zgodnie z ustawą obecnie obowiązującą wynosi co najmniej 10.000 zł).

Odnosnie wymierzonej oskarżonemu kary należy stwierdzić, iż kara 3 miesięcy pozbawienia wolności, na którą skazany został S. G., uwzględnia zarówno ogólne (art. 53 §1 k.k.) jak i szczególne (art.53 § 2 k.k.) dyrektywy wymiaru kary.

W ocenie Sądu, kara w takim wymiarze nie będzie przekraczać znacznego stopnia winy i będzie do niego adekwatna. Dokonując wymiaru kary Sąd wziął pod uwagę również stopień społecznej szkodliwości czynu popełnionego przez oskarżonego. Stopień ten wyznacza dobro rodzajowe, w które godził sprawca, a mianowicie bezpieczeństwo w ruchu lądowym, które jest umieszczone stosunkowo wysoko w hierarchii dóbr pod względem rodzajowym. Na stopień społecznej szkodliwości czynu popełnionego przez S. G. wpływa także znaczne stężenie alkoholu w wydychanym powietrzu oraz fakt, że będąc w stanie nietrzeźwości prowadził pojazd po drodze publicznej.

Wymierzając taką karę Sąd dostrzegł okoliczności łagodzące w postaci przyznania się oskarżonego do winy, nie utrudnianie postępowania i wyrażenie skruchy.

W ocenie Sądu wymierzona wobec oskarżonego kara będzie również spełniać zarówno cele prewencji ogólnej pozytywnej, to jest ugruntowywać w społeczeństwie przekonanie o nieuchronności kary i sprawiedliwej reakcji Sądów, a także cele prewencji ogólnej negatywnej, to jest odstraszać potencjalnych sprawców od popełniania takich czynów.

Reasumując powyższe, Sąd doszedł do przekonania, iż wymierzenie wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania nie osiągnie wobec niego celów kary. Swoim zachowaniem pokazał on, że nie ma poszanowania dla porządku prawnego oraz bezpieczeństwa w ruchu drogowym. W szczególności wskazać należy, że wcześniej, S. G. karany był za przestępstwo przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji. Podnieść także należy, iż skazanego do właściwego postępowania nie był w stanie zobligować okres próby zakreślony wyrokiem w sprawie sygn. akt. IIK 1185/13. Należy przewidywać zatem, że zawieszenie wykonania kary w niniejszej sprawie nawet na maksymalny okres próby, nie odniosłoby również pożądanego efektu wychowawczego.

Dodatkowo naganność czynu przypisanego oskarżonemu uświadomi mu orzeczony obok kary pozbawienia wolności środek karny zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych.

W razie skazania za przestępstwo przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji popełnione przez osobę uczestniczącą w ruchu w stanie nietrzeźwości obligatoryjne jest orzeczenie na podstawie art. 42§2 k.k., w brzmieniu obowiązującym do dnia 18 maja 2015 roku w związku z art. 4 § 1 k.k., zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych albo pojazdów mechanicznych określonego rodzaju. Zakaz ten, zgodnie z treścią art. 43§1 k.k. wymierza się w latach – od roku do 10 lat. Biorąc pod uwagę, że oskarżony świadomie i nie po raz pierwszy naruszył jeden z podstawowych zakazów obowiązujących osobę prowadzącą pojazd w ruchu lądowym oraz stworzył potencjalne niebezpieczeństwo dla innych uczestników ruchu drogowego jak i dla siebie samego, jak również znaczny poziom stężenia alkoholu w organizmie S. G., Sąd uznał za konieczne orzeczenie wobec oskarżonego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat. Przestępstwo przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji, popełnione przez oskarżonego nie miało charakteru incydentalnego. Prawomocne skazanie w sprawie sygn. akt II K 1185/13 nie powstrzymało skazanego od popełnienia kolejnego przestępstwa przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji. Orzekając zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres trzech lat, Sąd uznał, iż w takim wymiarze zakaz będzie dostatecznie dotkliwy dla oskarżonego. Swoim zachowaniem oskarżony pokazał, że lekceważy podstawową zasadę bezpieczeństwa w ruchu drogowym, jaką jest trzeźwość. Dał on wyraz braku powściągliwości przed uczestniczeniem w ruchu w stanie, który sprowadza bardzo duże niebezpieczeństwo, nie tylko dla niego samego, ale i dla innych, przestrzegających zasad, uczestników ruchu.

Orzeczenie zaś tego środka powinno uświadomić mu konsekwencje nagannego postępowania.

Jak zauważył Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 24 kwietnia 1982r (V KRN 106/82OSNPG 1982/8/108) Przesłanką stosowania kary (obecnie środka karnego) zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych jest zagrożenie, które mogłoby w przyszłości spowodować prowadzenie pojazdu mechanicznego przez daną osobę. Zakres, a także czas trwania tej kary dodatkowej (obecnie środka karnego), zależy od stopnia zagrożenia, jakie może stwarzać powrót sprawcy do ruchu, ten zaś oceniać należy na podstawie okoliczności rozpatrywanego wypadku, przyczyn, które do wypadku doprowadziły, sposobu prowadzenia pojazdów mechanicznych, a także rodzaju i wagi naruszonych zasad bezpieczeństwa oraz innych okoliczności wskazujących na stosunek sprawcy do obowiązujących zasad bezpieczeństwa, na jego stopień poczucia odpowiedzialności.

Mają tu również znaczenie także cechy osobowości sprawcy, częstotliwość nadużywania alkoholu, doświadczenie w prowadzeniu pojazdów mechanicznych itp. Pamiętać jednak trzeba, że decydującym będzie tu zawsze stopień zagrożenia dla ruchu ze strony sprawcy wypadku. Im większe jest to spodziewane zagrożenie tym dłuższy winien być okres obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych. R. legis kary dodatkowej (obecnie środka karnego), zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych polega, bowiem na tym, by osoby nieprzestrzegające zasad bezpieczeństwa, zagrażające bezpieczeństwu ruchu czy to z braku wyobraźni czy z braku poczucia odpowiedzialności - z ruchu tego wyłączyć. Jest to najskuteczniejszy sposób wzmocnienia bezpieczeństwa na drogach, zmuszenia naruszających zasady bezpieczeństwa do ich przestrzegania w przyszłości, przekonania wszystkich uczestników ruchu o potrzebie bezwzględnej podporządkowania się ustanowionym zasadom ruchu.

Rozstrzygnięcie w przedmiocie zaliczenia na poczet orzeczonego środka karnego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym okresu zatrzymania prawa jazdy od dnia 15 stycznia 2015 roku do dnia 13 sierpnia 2015 roku znajduje uzasadnienie w treści art. 63 § 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 lipca 2015 roku w zw. z art. 4 § 1 k.k. Postanowieniem z dnia 19 stycznia 2015 roku w sprawie sygn. akt Ds. 102/15/D Prokurator Prokuratury Rejonowej w Opolu Lubelskim zatrzymał S. G. prawo jazdy kat B nr (...) wydane przez Starostę L. w dniu 8 lutego 2007 roku, a zatrzymane przez funkcjonariuszy Policji w dniu 15 stycznia 2015 roku. Z uwagi na powyższe zasadnym jest zaliczyć okres formalnego zatrzymania prawa jazdy na poczet orzeczonego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych.

Dodatkowym środkiem, który wzmocni w oskarżonym nieopłacalność tego typu czynów będzie orzeczone wobec niego, na mocy art.49 § 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 18 maja 2015 roku w zw. z art. 4 § 1 k.k., świadczenie pieniężne w kwocie 200 zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej z przeznaczeniem na cel bezpośrednio związany z udzielaniem pomocy osobom poszkodowanym w wypadkach komunikacyjnych.

Rozstrzygnięcie o kosztach sądowych w sprawie opiera się na treści art. 627 k.p.k. i art. 624 § 1 k.p.k. Sąd uznał, że uiszczenie przez S. G. w całości kosztów sądowych byłoby dla niego i jego rodziny zbyt dużym obciążeniem finansowym, zważywszy na konieczność poniesienia przez niego ciężaru finansowego orzeczonego świadczenia pieniężnego. W konsekwencji Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 200 złotych tytułem częściowych kosztów sądowych i zwolnił go od ich zapłaty na rzecz Skarbu Państwa w pozostałej części.

SSR Anna Dyczewska-Lizon